

Arrest

nr. 172 449 van 27 juli 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 maart 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 maart 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 mei 2016.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juli 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. MONDEN, die *loco* advocaat B. DE SCHUTTER verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als

vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige vierde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvragen heeft uiteengezet met name problemen met de Taliban. Verder verwijst hij ook naar de algemene situatie in Jalalabad en zegt dat het er onveilig is. Bovendien zou IS daar actief zijn.

Verzoeker zijn eerste asielaanvraag werd geweigerd door het Commissariaat-generaal. Tegen deze beslissing stelde verzoeker geen beroep in bij de Raad waardoor deze definitief is geworden en als vaststaand dient te worden beschouwd. Zijn tweede asielaanvraag werd niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker zijn derde asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 132.938 van 7 november 2014 omdat geen geloof kon worden gehecht aan zijn asielrelaas.

Ter ondersteuning van zijn huidige vierde asielaanvraag legt verzoeker het volgende document neer: een rapport van IOM.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoeker zijn vorige asielaanvragen door de commissaris-generaal werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonde problemen te hebben (gekend).

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het uiteenzetten

van theoretische beschouwingen, het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze vergoelijken en minimaliseren van een van de vaststellingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

In de mate verzoeker hekelt dat de commissaris-generaal zijn beslissing genomen heeft zonder hem te hebben gehoord, het document niet samen met hem heeft besproken en de commissaris-generaal niet heeft gemotiveerd waarom hij verzoeker niet heeft gehoord, wijst de Raad er op dat de beslissing om de asielzoeker die een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. De commissaris-generaal kan conform artikel 6, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, in het kader van de behandeling van asielaanvragen op basis van artikel 57/6/2 van de wet, afzien van een persoonlijk onderhoud met de asielzoeker wanneer hij van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de asielzoeker aan de Minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de wet. De commissaris-generaal kan bijgevolg oordelen dat hij, na het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, geen persoonlijk onderhoud met de asielzoeker noodzakelijk acht en kan afzien van een persoonlijk gehoor wanneer hij op grond van een individueel en inhoudelijk onderzoek van de nieuwe elementen die aan de Minister of zijn gemachtigde werden meegedeeld zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid en artikel 51/10 van de wet, van oordeel is dat hij een beslissing tot al dan niet in overwegingname van de asielaanvraag kan nemen (cf. Verslag aan de Koning bij het koninklijk besluit van 17 augustus 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen). Geen enkele rechtsregel schrijft voor dat in de tekst van de bestreden beslissing dient gemotiveerd te worden waarom de commissaris-generaal een persoonlijk gehoor niet noodzakelijk acht.

Verzoeker haalt aan dat het hoe dan ook niet aanvaardbaar is om zonder enige verdere motivering te stellen dat de verklaringen van de wijkverantwoordelijke geen bewijswaarde hebben. De Raad sluit zich aan bij het oordeel van de commissaris-generaal omtrent de verklaringen van de wijkverantwoordelijke: "Wat betreft de verklaringen van de wijkverantwoordelijke, dient te worden vastgesteld dat u naar aanleiding van uw tweede asielaanvraag ook al een verklaring van de wijkverantwoordelijke heeft neergelegd. Daarover zei de RvV in het arrest van 7 november 2014 dat de brief voortbouwde op uw ongeloofwaardig bevonden verklaringen en dus geen enkele bewijswaarde had. Hetzelfde kan gesteld worden betreffende deze brief."

Waar verzoeker meent dat evenmin de verklaringen van de familieleden van verzoeker ongeloofwaardig mogen worden verklaard omwille van de loutere familieband of omwille van de niet gefundeerde veronderstelling dat deze familieleden een voordeel zouden hebben bij een erkenning als vluchteling van verzoeker in België, wijst de Raad er op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat: "Er kan worden opgemerkt dat de verklaringen van familieleden, die wellicht belang hebben bij uw verblijf in België, bezwaarlijk als bewijskrachtig kunnen worden beschouwd." Daarnaast blijkt verder uit de bestreden beslissing dat: "Verder kan nog worden gewezen op een opmerkelijke tegenstrijdigheid. Zo verklaarde u op 13 mei 2014 dat uw familie (moeder, broers en zussen) drie maanden daarvoor Jalalabad verlaten had en naar Yaseenabad (district Khewa of Kuz Kunar) was verhuisd (gehoorverslag CGVS, 13 mei 2014, p.4). Dit is in tegenstrijd met de verklaringen die uw familie ten overstaan van IOM heeft afgelegd. IOM noteerde dat uw familie op het moment van het interview (d.d. 27 mei 2015) al bijna drie jaar bij uw oom I.(...) in Yaseenabad zou wonen. Dergelijke tegenstrijdigheid roept eens te meer vraagtekens op bij de waarde van deze verklaringen van uw familieleden. Dat IOM zelf onderzoeksdaten heeft gesteld om de verklaringen van uw familie op de een of andere manier te verifiëren, blijkt overigens niet uit dit rapport."

De Raad merkt op dat verzoeker zich louter beperkt tot een selectieve lezing van de COI Focus "Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad" van 18 december 2015 waarbij hij tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, doch hij slaagt er niet in aan te tonen dat deze gevolgtrekkingen onjuist zouden zijn en dat er actueel voor burgers in de stad Jalalabad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet zou zijn.

5. Dergelijk algemeen en allerm minst ernstig verweer vanwege verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te ontcrachten.

6. *Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.*"

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 17 mei 2016, voert verzoekende partij aan dat UNHCR op 19 april 2016 nieuwe richtlijnen heeft opgesteld. Verzoekende partij wijst er op dat de recentste richtlijnen melding maken van een stijging van het aantal veiligheidsincidenten in Afghanistan in 2015 door de terugtrekking van de internationale troepenmacht. Zij wijst tevens op een stijging van bomaanslagen en buitengerechtelijke executies. Verzoekende partij verwijst naar bladzijde 41 van de richtlijnen met daarin nieuwe risicoprofielen, onder andere afgewezen asielzoekers die verwesterd zijn en die door rebellengroepen worden gevisieerd. Verzoekende partij wijst er op dat zij 5 jaar in België is en dat het risico moet onderzocht worden ten aanzien van Nangarhar een provincie die grenst aan Pakistan.

Waar verzoekende partij er op wijst dat de recentste richtlijnen melding maken van een stijging van het aantal veiligheidsincidenten in Afghanistan in 2015 door de terugtrekking van de internationale troepenmacht en tevens wijst op een stijging van bomaanslagen en buitengerechtelijke executies, dient opgemerkt te worden dat uit deze informatie geenszins blijkt dat er actueel voor burgers in Jalalabad een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, doch deze informatie evenwel in dezelfde lijn ligt als de informatie van verwerende partij. Verzoekende partij brengt bijgevolg geen stukken bij die de informatie van verwerende partij in een ander daglicht stelt en aantoon dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zouden zijn.

Verzoekende partij verwijst voorts naar bladzijde 41 van de richtlijnen met daarin nieuwe risicoprofielen, onder andere afgewezen asielzoekers die verwesterd zijn en die door rebellengroepen worden gevisieerd en wijst er ook op dat zij 5 jaar in België is en dat het risico moet onderzocht worden ten aanzien van Nangarhar een provincie die grenst aan Pakistan.

In de mate verzoekende partij stelt dat zij verwesterd is, stelt de Raad vast dat verzoekende partij dit argument enkel steunt op en afleidt uit haar verblijf van 5 jaar in België. Zij toont niet aan dat zij omwille van het loutere feit 5 jaar in België te hebben verbleven vervolgd zal worden of gepercipieerd zal worden

als verwesterd. Verzoekende partij toont op geen enkele manier concreet aan dat haar verblijf in België haar verwesterd heeft in die mate dat zij haar leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. Het volstaat niet om zeer algemeen op te merken dat men reeds enige tijd in België is en (hierdoor) verwesterd is, of om op algemene wijze te verwijzen naar informatie omtrent afgewezen asielzoekers die verwesterd zijn en die door rebellengroepen worden gevisieerd bij een terugkeer naar hun land van herkomst, doch men dient een risicoprofiel *in concreto* aannemelijk te maken, waar verzoekende partij echter in gebreke blijft.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig juli tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS